

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: Udrag fra EN BOHEME

Citation: Wied, Gustav: "Menneskenes Børn. Silhuetter. 1966", i Wied, Gustav: *Menneskenes Børn. Silhuetter. 1966*, udg. af Villadsen ; Christensen , Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 169. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied02val-shoot-idm139908713100032/facsimile.pdf> (tilgået 20. oktober 2021)

Anvendt udgave: Menneskenes Børn. Silhuetter. 1966

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

Han havde nogle store, lyseblaa, klare Øjne, der saa' ud som det bare Solskin og Ubekymrethed — den Siags Øjne, som man finder hos glade, legende Børn.

Saa tog han et Par Skridt frem, og jeg saa' nu, at han ikke kunde flytte Fødderne mere end et godt Kvarter fra hinanden. Og saa var han saa „kalveknæet“, at der paa den indvendige Side af Benklæderne oppe ved Knæene var paasyet to aflange Stykker Læder, der tjente som Slidepuder.

— Ja, jeg er jo noget daarlig til Bens! sagde han, da han bemærkede mit Blik. — Og jeg har gaaet hertil lige fra Koster, og nu er Benene vel osse blevet lidt stive af den vaade Trappe.

— Vil De ikke ind i Stuen? spurgte jeg — og sidde lidt ned i en Stol?

— Jo Tak! nikkede han, og hans Øjne lyste taknemmeligt — jo Tak, saa kan jeg jo osse faa tørret Vennen dér lidt af, om han skuide ha' ta'et Fugt af Regnen.

— Værs'god! sagde jeg og lukkede Døren op for Manden. — Vil De ta' Violinen? Jeg skal ha' hentet en Blomst ind, som staar derude.

Den gamle løftede langsomt det ene Ben op paa Trappestenen; derpaa tog han fat i Dørstolpen og trak det andet op bagefter.

— Trapper og saadan noget, sagde han — det er jo det vanskeligste for mig!

— Jeg kan ikke forstaa, at De har kunnet gaa de fem Fjerdingvej fra Koster.

— Aa, det er Smaating, naar det gaar ud ad den *lige* Vej! Saa tog han Violinen fra mig og spurgte:

— Er det dér inde?

— Ja, sagde jeg — Værelset til højre.

Og han slæbte Fødderne over Dørtærskelen og gik ind.

Da jeg et Øjeblik efter kom ind med min Palme, sad han paa Chaiselonguen og havde taget Violinen ud af Bælgen og tørrede den af med et rødbrøget Lommeterklæde.

— Den har vel ingen Skade lidt? spurgte jeg.

— Næ—i, den er bare bleven lidt vaad paa Halsen. Næ—æ—i, ham maa jeg sgu sørge for frem for mig sæl! vedblev han — for gik *han* hen og kom no'et til, saa kunde